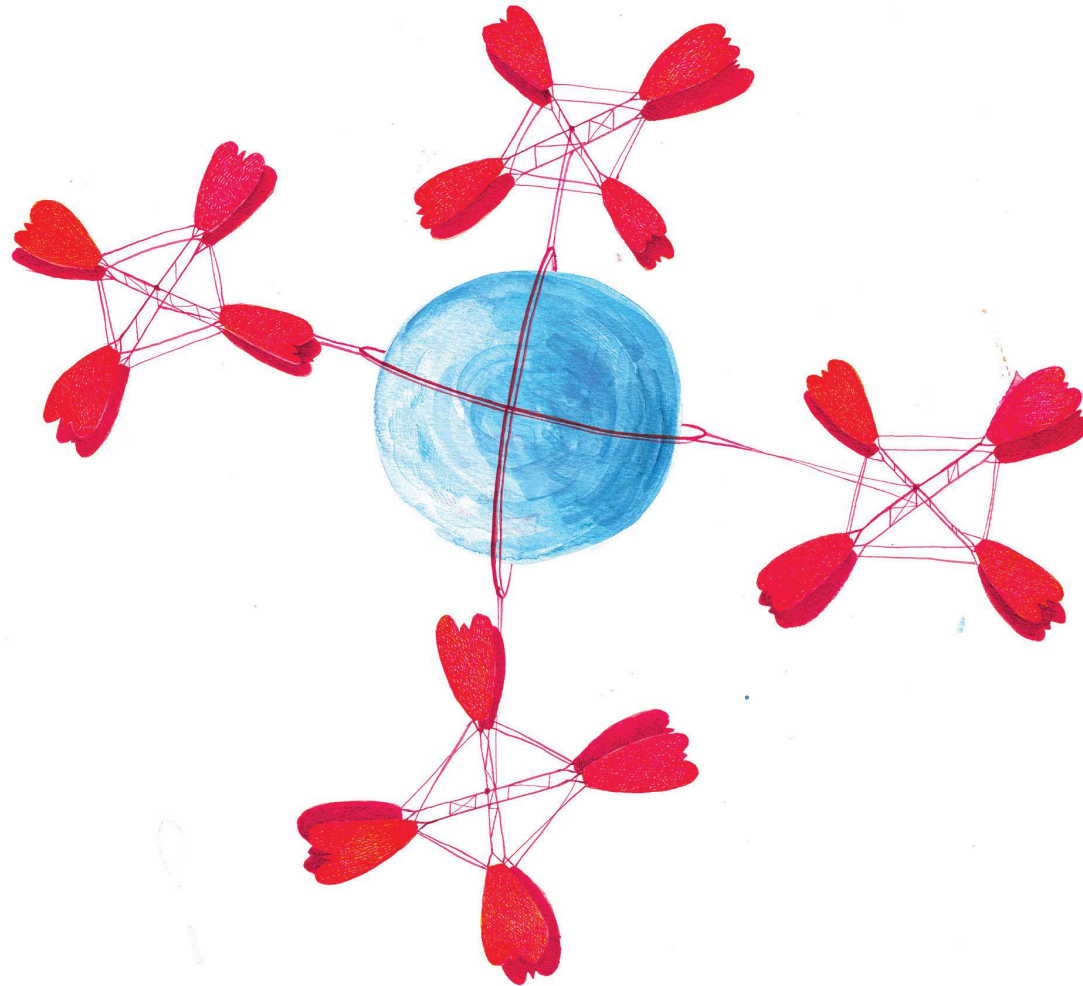

Nimeni n-ar fi putut spune de unde și mai ales cum apăruse într-un sistem solar atât de liniștit, cu doar zece planete rotindu-se cuminiți pe axele lor, un corp ceresc cu totul neobișnuit.

Având niște motoare care-l făceau să pară un X și învârtindu-se ca o morișcă, își răsfața locuitorii, numiți icsilieni, cu o climă blândă și aproape fără furtuni.

Copacii erau din doar două ramuri încrucișate, iar viețuitoarele cu urechile unite în creștetul capului se pierdeau printre flori cât casele. Icsilienii aveau cu toții pe frunte niște x-uri mai mari sau mai mici, clar conturate.

Viața se scurgea lin pe Icsa, de pe un versant spre altul, dinspre un oraș prosper, cu clădiri care atingeau norii, spre icsilienii de la periferii a căror ocupație principală era pictura.

Cu toții, încă de la naștere, aveau un simț foarte dezvoltat al culorilor și-al formelor. Poate și pentru că ei înșiși puteau să-și schimbe nuanțele în acord cu stările pe care le aveau.

Fericirea îi făcea puțin portocalii, supărarea îi înverzea, iar dragostea le presăra pe întreg corpul niște pistrui mari și roșii. Atunci li se părea lor că sunt nespus de frumoși.

— S-a născut un icsilian monstruos!

Așa se strigă la tribuna din fața Icsilionului – locul în care se păstrau, din timpuri străvechi, cele mai frumoase picturi –, în dimineața în care începe povestea noastră.

— E cu totul altfel decât vi-l puteți închipui.

Vestea fu dusă din gură în gură, dar și pe calea vântului, astfel că în mai puțin de jumătate de ceas se știa că la Polul Sud se ivise pe lume un copil neobișnuit.

— N-o să vă vină să credeți, dar pare mutant!

— Mai rău! Ar putea fi modificat genetic!

— Te pomenești că l-au combinat cu vreo plantă, de-a ieșit așa, mai rotund ca pepenii.

Pe Icsa, trebuie să vă spun, până și dovlecii aveau un fel de creastă în forma literei X.

— E semn rău! strigă o doamnă profesoară de astronomie. Unul ca el contravine tuturor informațiilor științifice.

— Te pomenești că ne paște vreo nenorocire. Ce zic astrologii? sări în sus cel mai renumit sportiv.

— Dar ce-i așa de cumplit să fii ca el? interveni în discuția purtată de vânt un copilaș de grupa mare. Oare ne-ar putea mânca?

— Ajutor! Ne va înfuleca la micul dejun! îi preluă ideea o fetiță dintr-un trib care trăia în jungla de la ecuator.